

Lauantai-ilta

Istun kylpyhuoneemme lattialla pesukoneeseen nojaten. Loisteputki vastakkaisella seinustalla on liian kirkas ja vanhentaa minua. Näyttää virheet, paljastaa ihon arvet ja ajamattoman sängen. En halua katsoa peiliin, enkä nähdä itseäni. Haluan vain odottaa myrskyn laantumista, ja vapauttavaa aamua.

Huomaan, käteni ovat kuivuneet ja liian tahrimat. Jos jaksaisin nousta, voisin ikkunasta nähdä täyden kuun, ja öisen syysusvan. Ehkä pimenevän taivaan, ehkä kaukaiset katuvalot. Meidän talomme. Se on kadun viimeinen vasemmalla.

Huokaan, kuuntelen ja odotan. Olohuoneen radio soittaa jotain sellaista, mikä tuo mieleeni muistoja. Rauhoittaa, mutta tiedän, että tulen olemaan niin yksinäinen ilman sinua.

Koputan takaraivollani valkoista kaakelia ja mietin. Suljen silmäni, koska lattia on sotkuinen ja minun pitäisi nousta, siivota jälkesi. Puhdistaa lika jokaisesta saumasta.

Samalla, kun kuulen itkusi suihkuverhon takana, havahdun. Vielä tänä iltana kuihdut pois, ja tulen näkemään kasvoillasi sen hetken.

Nousen.

Jos haluat huutaa, huuda kanssani.

13.11.2018 Mika Keränen